

saa meget som en Lensbaron! . . . Jo, jo, den har I regnet godt nok ud!“

Emanuel stod maalløs.

Dette var altsaa disse Menneskers Opfattelse af Menighedens store Velgørenhedsværk! Paa saadanne Folk havde han bortødslet sine Kærlighedsgerninger, for disse Umennesker havde han ofret sin egen Velstand, saa han nu selv var nær ved at lide Nød!

Han var bleven ligbleg. Bort, bort! skreg det inden i ham . . . Det var, som om hans Øjne pludselig sank ind i Hovedet. Ude af Stand til længer at beherske sig greb han sin Hat og foer ud.

Han var dog ikke kommen langt bort fra Huset, før han standsede. Med et dybt Suk lagde han Haanden op paa sin endnu brændende og bankende Pande.

„Dømmer ikke, saa skulle og I ikke dømmes,“ mumlede han hen for sig. Han burde ikke have forglemt disse sin Herres Ord, sagde han angrende til sig selv. Han havde igen ikke handlet, som det sømmede sig den, der ydmygt vilde vandre i Jesu Fodspor. Ak, hvordan var det dog fat med ham i denne Tid? . . .

Han foer sammen. Henne paa Vejen kom en Vogn med graaskimlet Forspand og Liberikusk kørende henimod ham — Doktor Hassings Ekvipage. Blodet strømmede ham til Kinderne. Han syntes bestemt at se Frøken Ragnhilds lyse Hoved kigge frem bag Kuskens Ryg.

Da Vognen kom nærmere, viste det sig, at han havde taget fejl. Der var ikke andre paa det brede Kaleschesæde end Doktoren selv, der sad indhyllet i en Gummikappe og røg paa en Cigar.

„Goddag, Hr. Pastor!“ sagde Hassing, efterat have ladet Vognen standse, og stak sin behandskede Haand frem af Regnkappen. „Hvorledes har De det? De lever naturligvis til op over Ørene i Rughest, kan jeg tænke.